

Arrest

nr. 270 984 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KONINGS
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VALCKE *loco* advocaat J. KONINGS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 27 januari 2021, dient op 2 februari 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verklaart het verzoek niet ontvankelijk daar verzoekster al een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland en zij niet aantoont dat deze bescherming in haar geval niet toegankelijk of niet toereikend zou zijn. Verzoekster dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 18 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2021 verklaart de commissaris-generaal het volgend

verzoek van verzoekster niet ontvankelijk. Die beslissing wordt op 22 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Homs. U verbleef sinds 2005 in het dorp Trekhem in Aleppo. Uw echtgenoot stierf in 2013 nadat hij op een mijn stapte. Daarna mocht u van uw schoonvader de kinderen niet meer zien.

In 2017 werd u door het regime gevisieerd omwille van de regio die op uw identiteitskaart vermeld staat en gevraagd om voor hen te spioneren. U ging hiermee akkoord uit schrik. Daarna werd u door een agent verkracht.

U besliste hierna om het land te verlaten. U vertrok in mei 2018 en reisde via Turkije naar Griekenland. U diende er een verzoek om internationale bescherming in en werd, volgens uw verklaringen, als vluchteling erkend op 17 mei 2019. Omwille van de slechte levensomstandigheden reisde u eind 2020 verder naar België omdat uw zus, M.A.A. (OV XXX) hier woont. U kwam hier aan op 27 januari 2021 en diende op 2 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

U legde uw paspoort, een uittreksel van de burgerlijke stand en een kopie van een bewijs van woonst neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 15 juni 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, gezien u al internationale bescherming geniet in Griekenland en u niet aantoonde dat deze bescherming in uw geval niet toegankelijk of niet toereikend zou zijn. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 18 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwijst in dit verzoek opnieuw naar de belabberde levensomstandigheden in Griekenland. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw tweede verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een

verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk de belabberde levensomstandigheden in Griekenland (verklaring volgend verzoek 10 december 2021, punt 16, punt 19). U haalde dit element echter al aan in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/5ter §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij betoogt dat zij ernstig gegriefd is nu zij nooit gehoord werd op het CGVS. Zij legt uit dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 12 mei 2021, maar zich vergiste van datum en aanwezig was op 15 mei 2021. Ze zou onmiddellijk en meermaals verzocht hebben een nieuwe datum te krijgen, maar hierop zou geen reactie zijn gekomen. Zonder haar te horen zou haar eerste verzoek geweigerd zijn met een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Ook in het kader van haar tweede beslissing liet het CGVS na haar te horen.

Zij verwijt de commissaris-generaal geoordeeld te hebben dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, nu er meerdere elementen zijn die aantonen dat zij zeer kwetsbaar is. Zo stelt zij een alleenstaande Syrische vrouw te zijn afkomstig van oorlogsgebied, waar zij haar familie en man is verloren en verkracht werd door een overheidsagent. Door die traumatische gebeurtenissen heeft zij nood aan een gepaste psychologische begeleiding. Daarnaast heeft ze specifieke medische noden omwille van haar bloeddruk en rugproblemen en werd zij bij haar asielaanvraag geregistreerd als vrouw met een fysieke beperking. Haar fysieke en psychologische kwetsbaarheid heeft tot gevolg dat zij onderworpen kan worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Griekenland. In de

beslissing werd volgens haar geen rekening gehouden met de traumatische gevolgen, haar psychologische kwetsbaarheid en medische noden.

Middels haar verzoekschrift legt zij stukken neer die er volgens haar op wijzen dat er sprake is van nieuwe elementen in het kader van haar tweede beschermingsverzoek.

Vervolgens gaat zij in op de algemene situatie in Griekenland en meent zij dat zij er reeds verschillende moeilijkheden heeft ondervonden. Door het gebrek aan medische en psychologische begeleiding, aan onderdak, werk en taallessen zou zij terechtkomen in een situatie van extreme materiële ontbering. De beslissing bevat volgens haar geen concrete analyse van haar verklaringen omtrent de levensomstandigheden in Griekenland. De commissaris-generaal kan zich volgens haar niet blijven verschuilen achter het beginsel van wederzijds vertrouwen. Zij voegt nog toe dat Griekenland zeer zwaar getroffen is door de Covid-19-pandemie en het onmenselijk zou zijn om haar onder die omstandigheden terug te sturen. Met betrekking tot de opvang zet zij uiteen dat de Griekse regering veel erkende vluchtelingen die het geluk hadden een verblijfsvergunning te krijgen, dwingt om de opvang te verlaten en dat de nieuwe regels het onmogelijk maken om een maand na de erkenning nog hulp van de Griekse staat te ontvangen. Een groot deel van de erkende vluchtelingen heeft in Griekenland te lijden onder extreme materiële deprivatie. Verder kaart zij het gebrek aan sociale zekerheid en medische verzorging aan.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende nieuwe stukken:

- Griekse medische documenten;
- Uitnodiging persoonlijk onderhoud en reactie verzoekster;
- ECRE, *"Greece: Tone Changes on Independent Border Monitoring, Ombudsman Calls for Re-examination of Rejected NGO Registration, German Court Rules in Favour of Asylum Seeker Over Inhumane Treatment Risk"*, 17/12/2021;
- ECRE, *"Information sheet Covid-19 measures and updates related to asylum and migration across Europe"*, 07/12/2020;
- Refugee Trauma Initiative, *"The impact of covid-19 on refugees in Greece"*, juni 2020;
- HRW, *"World report 2021 – Greece"*, 2021;
- Greek Council Of Refugees, *"Refugees in Greece: risk of homelessness and destitution for thousands during winter"*, december 2020;
- AIDA, *"Country Report: Greece 2020 update"*, 10/06/ 2021;
- HRW, *"From Chaos in Moria to Despair in Athens, Greece: Refugees Live Rough on the Streets of Central Athens"*, 20/08/2020;
- OCHCR, *"Ban evictions during COVID-19 pandemic, UN expert urges"*, 18/08/2020;
- MSF, *"Vulnerable refugees evicted and left to sleep on streets"*, 13/07/2020.

2.2.2. Verzoekster maakt op 8 maart 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij zij de volgende documenten voegt:

- Verslag van de psycholoog in België ;
- Verslag van de orthopedist in België ;
- Vertaling van Griekse medische documenten.

Verzoekster wenst met voormelde documenten aan te tonen dat zij lijdt aan een ernstige depressie met zelfmoordneigingen en dat zij specifieke medische noden heeft, waardoor haar kwetsbaar profiel vaststaat. Zij herhaalt dat de levensomstandigheden waaraan zij tijdens haar verblijf in Griekenland werd blootgesteld, onmenselijk waren.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr.

2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In de praktische gids van EASO met betrekking tot volgende verzoeken nadat een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleent, wordt uiteengezet dat de beoordeling van het nieuwe verzoek zal worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. De volgende voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen worden aangehaald: de lidstaat heeft de internationale bescherming ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen, de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, “*Practical Guide on Subsequent Applications*”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar eerste beschermingsverzoek enkel gehoord werd op de DVZ omtrent haar verblijf in Griekenland. Zo verklaart zij bij de DVZ dat Griekenland geen gemakkelijke plaats is om te leven, dat ze er dakloos zal zijn en dat er geen werk, onderdak, hulp, ondersteuning of medicatie is (AD CGVS, 1^e verzoek deel DVZ, vragenlijst 16.03.2021 vraag 4). Ze legt uit dat het moeilijk was om er een huis te zoeken en ze daarnaast geen mogelijkheden had om te werken omwille van haar gezondheidstoestand. Zij wijst erop dat ze er niemand heeft (AD CGVS, 1^e verzoek deel DVZ, vragenlijst 16.03.2021). Ze verklaart echter geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten en medeburgers en dat ze evenmin problemen heeft gehad van algemene aard (AD CGVS, 1^e verzoek deel DVZ, vragenlijst 16.03.2021, vraag 7).

De commissaris-generaal neemt d.d. 14 juni 2021 in het kader van haar eerste beschermingsverzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° *juncto* artikel 57/6/5, §2 van de Vreemdelingenwet omdat verzoekster al over de internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt en ze geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die haar in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. De commissaris-generaal oordeelt onder meer wat volgt: *“(…) Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staat. Hieraan kan tot slot worden toegevoegd dat uw gedrag blijkt geeft van desinteresse in het door u ingediende verzoek, wat onverenigbaar is met uw plicht om medewerking te verlenen aan de instantie die over uw verzoek moet beslissen en een bijkomende bevestiging vormt van het vermoeden dat u naar Griekenland kunt terugkeren en er zich terug onder de internationale bescherming die er u verleend werd kunt stellen.(…)”* Verzoekster dient geen beroep in tegen voormelde beslissing.

De Raad mag niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De nieuwe elementen waarop verzoekster zich beroept ter ondersteuning van haar volgend verzoek kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoekster verklaart dat het niet goed gaat met haar gezondheidstoestand, dat zij 2 keer geopereerd werd aan haar been, dat ze een behandeling volgt bij een specialist en dat ze een onstabiele bloeddruk heeft (AD CGVS, 2^e verzoek, verklaring volgend verzoek 10.12.2021, punt 12). Gevraagd naar nieuwe elementen verklaart verzoekster dat ze gewoon wilt leven, stabiliteit zoekt en enkel haar zus in Antwerpen heeft (AD CGVS, 2^e verzoek, verklaring volgend verzoek 10.12.2021, punt 16). Er werd haar verder specifiek gevraagd of ze nieuwe elementen heeft waarom zij niet kan terugkeren naar Griekenland, waarop zij antwoordt *“het is bekend hoe slecht de situatie is in Griekenland. Er is geen werk voor de mensen. Het is een onleefbaar en arm land. Bovendien is de situatie in de opvangcentra en kampen echt slecht ik heb er enorm geleden.”* (AD CGVS, 2^e verzoek, verklaring volgend verzoek 10.12.2021, punt 16). Ze legt geen nieuwe documenten neer (AD CGVS, 2e verzoek, verklaring volgend verzoek 10.12.2021, punt 18). Verder voegt zij toe dat het in Griekenland veilig is, maar niet meer dan dat, dat zij er een verblijfsvergunning had en een leefloon kreeg dat al na één maand werd stopgezet, dat ze er meermaals is flauwgevalen, dat ze naar het ziekenhuis werd gebracht, maar ze er niets voor haar hebben gedaan (AD CGVS, 2e verzoek, verklaring volgend verzoek 10.12.2021, punt 19). De Raad stelt vast dat verzoekster bij het verzoekschrift en per aanvullende nota medische documenten heeft gevoegd, die in het kader van haar eerste verzoek niet werden voorgelegd.

De vraag rijst aldus of verzoekster nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39) en alzo de kans aanzienlijk groter maken dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

In casu heeft verzoekster reeds in Griekenland internationale bescherming gekregen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Griekse autoriteiten op 17 mei 2019 de internationale beschermingsstatus hebben toegekend aan verzoekster (AD CGVS, 7 landeninformatie, *“Eurdac Marked Hit”*, 22 november 2021). Verzoekster betwist voorgaande niet en toont evenmin aan dat de beschermingsstatus zou zijn ingetrokken of opgeheven door de Griekse autoriteiten.

De Raad herinnert er aan dat in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna het arrest Ibrahim e.a.) het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat EU lidstaten bevoegd zijn om een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk te verklaren omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat reeds internationale bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het Hof heeft daarbij gesteld dat *“De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”* Dit is gebaseerd op het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel volgens de welke een vermoeden bestaat dat alle EU lidstaten het Unierecht en de grondrechten respecteren.

De verzoeker kan het vermoeden dat zijn rechten worden gerespecteerd in de EU lidstaat waar hij reeds bescherming geniet (*in casu* Griekenland), weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van tekortkomingen die hetzij fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 90 e.v.).

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uit landeninformatie citeert die betrekking heeft op de situatie van statushouders in Griekenland waarin de hindernissen bij toegang tot de gezondheidszorg worden aangekaart en meer bepaald wordt gewezen op de administratieve hinderpalen bij de afgifte van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Zelfs aangenomen dat de rapporten waaruit verzoekster citeert op zich niet volstaan om vast te stellen dat elke statushouder in Griekenland het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest, kan niet worden ontkend dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid en allerhande belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot gezondheidszorg.

2.6. Voor wat betreft verzoeksters specifieke situatie, leest de Raad in de stukken die zij neerlegt bij de aanvullende nota van 8 maart 2022, en meer bepaald in het psychologisch verslag van 30 januari 2022 (stuk 14 gevoegd bij de aanvullende nota) dat verzoekster symptomen heeft van een post traumatische stress stoornis en van een ernstige depressie en dat zij actueel lijdt aan een ernstige depressie met suïcidale gedachten.

2.7. Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken) en daargelaten de vraag of de beslissing in het kader van het eerste asielverzoek niet genomen diende te worden op grond van artikel 57/6/5 §1, 1° van de Vreemdelingenwet nu verzoekster in haar verzoekschrift aankaart dat zij niet gehoord werd in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, acht de Raad het, gelet op de moeilijke situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekster zoals blijkt uit het door haar neergelegde psychologisch verslag waaruit blijkt dat zij lijdt aan een ernstige depressie met suïcidale gedachten, een verder en gedegen onderzoek van verzoeksters situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

2.8. De Raad beschikt niet over een onderzoeksbevoegdheid en kan zich *in casu* niet uitspreken over de vraag of de bijgebrachte elementen, zijnde de medische situatie van verzoekster de kans aanzienlijk groter maken dat *in casu* de reeds gemaakte toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet met artikel 4 van het Handvest of met artikel 3 EVRM in strijd is. Het is pas wanneer de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 4 van het Handvest dat de beoordeling van een eventuele gegrondheid van de vrees of een eventueel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Syrië zal gebeuren. In deze fase van de procedure is dit niet aan de orde.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO